

O. Omberg,  
Saxegaard pr. Lisleby.

Lisleby poststemplets datum.

Til

Senterpartiets bygdestyrer.

Som medlem av partiet tillater jeg meg å foreslå følgende 3 ord inntatt i valgprogrammet for 1961: Revisjon av rettsoppgjøret.

Når jeg foreslår dette, så er det blandt annet av følgende grunner: Jeg tror ikke det er bra for et folk å leve på falskhet og løgn. Sannheten er jo i korthet følgende: Nygaardsvold, Torp, Gerhardsen og deres menn arbeidet intenst i 25 år før 1940 for å få ødelagt og nedlagt forsvaret. De nektet å mobilisere i tide, tiltross for at store organisasjoner, fremstående menn og spesielt de høyeste militære sjefer ustanselig forlangte det. Mot sin egen offisielle proklamasjon av 3. september 1939, mot folkets vilje og bak folkets rygg gikk de hen og utleverte Norge og det norske folk til bruk for de alliertes krigføring, og rømte derefter fra landet.

Det er da sådant vi i alle år har kalt for landssvik og landsforræderi!

Hele krigen i Norge ble ledet fra London gjennom den britiske sendemann i Oslo kaptein Dormer. Han hadde kortbølgesender på ambassadebygningen, hvilket er helt ulovlig efter diplomatiske bestemmelser. Om kvelden den 8. april sendte han sin militærattasje til admiralstabens kontor og fikk forhindret mineutlegning i Oslofjorden.

"La tyskerne komme inn Oslofjorden", sa han. Da regjeringen reiste fra Oslo, fulgte kaptein Dormer med, og hadde da montert kortbølgesender på bilen. Konge og regjering hadde ingen rett til å utlevere folk og land på den måten. Noen allianseavtale fantes ikke.

Jeg er helt overbevist om at det norske folk ville vært utenfor krigen slik vi hadde vært det i generasjoner, slik vi var det under første verdenskrig, slik Sverige var det under begge verdenskrigger. Før regjeringen rømte fra landet den 7. juni 1940 besluttet den kapitulasjon. Kapitulasjonsavtalen ble undertegnet i Trondheim den 10. juni 1940 av menn som hadde fullmakt til å gjøre det fra den norske regjering og fra den tyske. I § 1 står det: Samtlige norske stridskrefter legger ned sine våpen og må ikke igjen gripe til våpen mot Tyskland eller dets allierte sålenge den nå pågående krig varer.

Den 28. mars 1940 ble det i de alliertes øverste krigsråd i London fattet den endelige beslutning om at det forsvarsløse Norge skulle trekkes inn i krigen. Forslaget ble stilt av den franske utenriksminister, som følte seg ille berørt over alle de tyske divisjoner som ble satt opp. Hovedsaken var å få så mange tyske divisjoner som mulig inn i Norge og bort fra Tyskland før kampene på vestfronten skulle begynne. Det ble besluttet å besette Stavanger, Bergen, Trondheim og Narvik. Dagen ble besluttet til 5. april, forandret til 8. april.

-2-

Den 2. april 1940 var sikre opplysninger kommet til Berlin om denne beslutning. Støradmiral Raeder holdt en lengere utredning for den tyske regjering og fremholdt at hvis de allierte først hadde besatt Norge ble den tyske marine sperret inne for resten av krigen.

Det ble da besluttet å gå til motaksjon. Dagen ble satt til 9. april.

Vi som senere meldte oss inn i NS gjorde det i første rekke for å redde det som kunne reddes. Det er så at vi imellom måtte gjøre ting som vi ikke hadde lyst på, men av to onder må en jo som bekjent velge det minste. Jeg tror bestemt at vi reddet store deler av det norske folk fra hungersnød og undergang.

Det styre Norge hadde i okkupasjonstiden var like lovlig som noe Storting eller herredstyre før krigen. Lovlig i henhold til lover vedtatt av det norske Storting lenge før krigen, nemlig folkerettens lover, som automatisk trer ikraft ved krig eller okkupasjon.

En tid efter at regjeringen var kommet til England begynte den en intens agitasjon over radio og forledet mange av sine landsmenn til å bryte straffelovens, folkerettens og kapitulasjonsavtalens paragrafer. Uten denne agitasjon hadde vi neppe hatt noen Grinifanger og Sachsenhausenfanger.

Da krigen og okkupasjonen var slutt og regjeringen Nygaardsvold og deres menn kom hjem, lot de henrette en lang rekke av sine politiske motstandere, lot 30 til 40.000 innsette i konsentrasjonsleir i mange år, tok stemmeretten fra omkring 100.000 og gikk så til valg. Det er da ikke denne fremgangsmåte vi her i Norge mener med demokrati! Hvis valget i 1945 og senere var blitt fremmet på lovlig og demokratisk måte, hadde valget fått et ganske annet utfall.

Hvis det lykkes å få Revisjon av rettsoppgjøret inn på programmet, vil partiet få minst 100.000 nye stemmer som det ellers ikke får. Men hvis det ikke lykkes, da tror jeg ikke Senterpartiet har noe særlig mere for seg enn Bondepartiet.

Tilslutt vil jeg bemerke at jeg var med og startet Bondepartiet i 1921, var partiets formann her i bygda mesteparten av mellomkrigstiden til september 1940, og var ordfører i Rolvsøy 1941-45.

Sendes samtlige Senterpartiets bygdestyrer, Senterpartiets stortingsgruppe m.fl. med anmodning om å gå inn for dette.

O. Omberg